

Suzanne Vermeer

Het chalet

A.W. Bruna Fictie

1

‘Dat snap ik nou niet hè, dat jij gewoon uren kunt liggen maffen in zo’n vliegtuig.’ Annelies Bakker keek haar vriendin Sara Verbeek doordringend aan.

‘Een zalige manier om de tijd te doden. Zou jij ook eens moeten proberen.’ Ze stonden op het vliegveld van Lima bij de bagageband te wachten. Een zenuwenkriebel teisterde Sara’s buik. Het was altijd maar weer afwachten of je spullen voorbijkwamen of dat ze per ongeluk kwijtgeraakt waren. Dat zou een ramp zijn. Opgelucht stootte ze Annelies aan. ‘Kijk daar, onze tassen!’ Ongeduldig wachtte ze tot de rugzakken op grijpafstand waren. ‘Pff, mijn oma van tachtig is nog sneller.’

‘Mopperkont,’ beet Annelies haar toe. ‘We hebben vakantie Saar, en alle tijd. Probeer een beetje in de zenmodus te komen.’

Sara humde wat, terwijl ze met een hoop gezocht en gekreun de zware tas van de band trok. Snel checkte ze alle sluitingen. Die zaten nog dicht en haar bagage leek nog compleet. Met een ferme zwaai slingerde ze de tas op haar rug. De schouderbanden knelden wat door het gewicht. Ze wiebelde overdreven klunzig op en neer, balanceerde van haar ene voet op haar andere. ‘Help, ik ben topzwaar.’

‘Weet je ook eens hoe dat voelt,’ reageerde Annelies bijdehand. Annelies keek enigszins jaloers naar het strakke lijf van haar vriendin, waar ondanks haar gesnack geen vetrandje aan te ontdekken viel.

‘*Some girls have all the luck,*’ verzuchtte ze, terwijl ze met haar hand langs een beginnende lovehandle streek. Ze sportte zich suf, hield zich aan een streng dieet, maar desondanks hoefde ze maar naar eten te kijken of het bleef al aan haar kont plakken. Ze werd er moedeloos van. Hopelijk trok de actieve vakantie haar postuur een beetje strakker.

‘Kom, we moeten de kudde volgen.’

Ze sloten aan bij de andere mensen uit hun reisgezelschap die inmiddels ook allemaal hun bagage hadden teruggevonden.

‘We trekken de gemiddelde leeftijd flink omlaag,’ mompelde Sara zachtjes tegen Annelies.

‘Alsof we met onze ouders op vakantie gaan,’ beaamde haar vriendin. ‘Hebben wij weer.’

‘Hadden we toch maar omgeboekt naar een tropisch eiland. Of hadden we bij de tussenstop op Aruba het vliegtuig toch maar per ongeluk gemist... Beetje cocktails drinken op het strand, luieren onder een kokosboom, mooie mannen kijken in van die ieniemienie zwembroekjes met...’

Sara’s ogen kregen een dromerige blik, maar die maakte snel plaats voor een verontwaardigde door de vermanende reactie van Annelies.

‘Get, wat ben je toch voorspelbaar. Waar is je gevoel voor avontuur gebleven? Deze keer was het mijn beurt om een vakantie voor ons uit te zoeken. Van een beetje cultuur snuiven wordt een mens niet slechter.’

De verbetering waarmee haar vriendin de regie van hun trip naar Peru in handen had genomen stoorde haar, maar maakte haar ergens ook aan het lachen. Het was zo typisch Annelies om zich ergens helemaal in vast te bijten en elke flexibiliteit te laten varen. Als een paard met oogkleppen op denderde ze doelgericht het pad af dat zij voor ogen had, zonder dat ze op- of omkeek. De keus was als volgt: je deed mee of je bleef achter. Sara had besloten om mee te doen. Misschien was het wel verrassend leuk, zo’n actieve vakantie waarin mannen spotten niet het hoofddoel was. *Geloof je het zelf?* zei een betweterig stemmetje in haar hoofd.

‘Woehoe! We zijn in Peru,’ treiterde Sara, terwijl ze haar armen semi-enthousiast in de lucht stak. Annelies gaf haar een ferme por in haar zij. ‘Au,’ brulde Sara overdreven. Vragende blikken in hun richting, sommige wat geërgerd. Ze kregen de slappe lach. Annelies was rood aangelopen. ‘Dat wordt gezellig,’ hikte Sara. ‘Laat de vakantie maar beginnen!’

Ze knipoogde naar haar vriendin die ze al sinds de lagere school kende. Bij toeval kwamen ze naast elkaar te zitten in groep 3. Ondanks hun tegenstrijdige karakters klikte het meteen en werden ze dikke vriendinnen. Al snel kregen ze van hun klasgenoten de bijnaam 'klit-en-band' omdat ze altijd samen waren. In de brugklas hadden ze dezelfde leren boekentas, die ze met een Edding-stift hadden volgekalkt met zwarte hartjes. Ook hadden ze allebei een hippe Avantgarde-agenda waar meer meidenpraat in stond dan huiswerkafspraken. Aan de binnenkant van de kaft hadden ze een spiegelkje geplakt waarmee ze ettelijke malen per dag hun haar en make-up controleerden. Een klein busje haarlak, mascara en lippenstift werden paraat gehouden om zo nodig iets bij te werken in de pauzes. Ook toen ze in de derde klas van de middelbare school allebei hun eigen weg gingen, bleef het contact onverminderd intensief.

'Ah, daar zul je onze reisleader hebben.' Sara wees naar een man met een stuk karton voor zijn hoofd waar de naam van hun touroperator op stond. Goedkeurend liet ze haar ogen over zijn strakgespannen T-shirt gaan. 'Wow, sixpackje.' Zijn armen waren licht behaard en gebruikt. Zijn gezicht ging nog steeds verscholen achter het stuk karton, maar de krullen die erbovenuit piekten, beloofden veel goeds. Ineens liet hij het stuk karton zakken en kwam er een meer dan aantrekkelijk hoofd tevoorschijn. Brede kaken met de schaduw van een eendagsbaardje. Met zijn donkere pretogen screende hij in een oogopslag het reisgezelschap en telde hardop alle koppen: 'Negentien, twintig, we zijn compleet zie ik. Aangenaam mensen, mijn naam is Wim en ik zal de komende drie weken namens Sawadee jullie reisleader zijn.'

Zijn stem klonk prettig. Duidelijk, met een lichte bas.

'Lekker hapje...'. Sara wilde haar woorden kracht bijzetten door Annelies aan te stoten, maar porde in het luchtledige. Verbaasd keek ze om. Haar vriendin stond een halve meter achter haar met haar mond open ergens naar te staren. Ze volgde haar blik en kwam uit bij Wim. Zo had ze Annelies nog nooit zien reageren op een man. Over het

algemeen was ze heel nuchter en, eerlijk is eerlijk, mannen waren altijd meer in haar geïnteresseerd dan in Annelies. Ze liep snel naar haar vriendin toe, want haar starende blik begon een beetje gênant te worden.

‘Lies, mond dicht, je staat te kwijlen.’ Geen reactie.

‘Lies, kwijlalert! *NOT charming!*’ Niet haar woorden maar de por die ze erachteraan gaf leek effect te hebben. Annelies klapte duidelijk hoorbaar haar kaken op elkaar en net op dat moment keek Wim hun richting uit. Zijn blik gleed vluchtig over Sara heen, maar bij Annelies bleef hij even hangen. Hij gaf haar een knipoog en draaide zich vervolgens om met de woorden: ‘Volg mij maar naar de bus, mensen. Ik denk dat jullie wel verlangen naar een hotelkamer om je even op te frissen na die lange vlucht.’

Annelies pakte Sara paniekerig bij haar arm. ‘Dat is hem, ik weet het zeker. Met die man ga ik trouwen.’

Sara trok haar wenkbrauwen op. Was dit de nuchtere Annelies die behalve door een vliegtuig door niets of niemand van haar stuk was te krijgen?

‘Als ik dan maar getuige mag zijn.’

Annelies leek de spottende toon in haar stem niet op te merken.

‘Ja, ja, jij bent getuige.’

De dromerige blik spatte nog steeds van haar gezicht. ‘Witte jurk, rozenblaadjes...’ Nog steeds die starende blik. Sara knipte in haar vingers in een poging contact te krijgen.

‘Hallo, *earth to Annelies*.’ De enige reactie was een suikerzoete grijns waar de gaten spontaan van in je tanden vielen.

‘Volgens mij sta jij die enorme bruidstaart al aan te snijden met je Wim.’ Annelies knikte bevestigend met haar hoofd, maar keek haar nog steeds niet aan.

‘Oké,’ Sara klapte hard in haar handen. ‘Over tot de orde van de dag. Als we niet opschieten missen we de bus nog en rijdt Wim zo uit je leven nog voordat je hem op de hoogte hebt kunnen stellen van jullie gezamenlijke toekomst.’

Annelies holde haar voorbij.

‘Tuurlijk, Lies, over een paar jaar ben je met hem getrouwd en heb je een hok vol kinderen, geen twijfel mogelijk,’ riep ze haar na. ‘Bakvis.’

Ze zette snel een sprintje in en sloot net op tijd aan bij de groep.

2

Sara stak de sleutel in het slot van de hotelkamerdeur met nummer 14. ‘Nou, dat slot mogen ze ook weleens smeren.’

‘Hè?’ vroeg Annelies afwezig.

‘Dat ze dat slot weleens mogen smeren. Jeetje, kom eens van die roze wolk af! Ik heb geen zin om drie weken met een zombie opgescheept te zitten.’

‘Een verliefde zombie,’ corrigeerde Annelies haar vriendin.

‘*Whatever*, maar ik zou het prettig vinden als je nu weer even normaal doet.’

‘Het is het lot, Sara. Daar hebben wij als mens geen invloed op. Het lot wilde dat ik deze reis ging maken en Wim zou ontmoeten.’ Annelies slaakte een diepe zucht.

‘Hallo, welke Peruaanse geest is er in jou gevaren?’ Sara kreeg een beetje genoeg van het zweverige gedrag van haar anders zo nuchtere vriendin. ‘Als je straks maar niet als een fakir door de kamer gaat vliegen op een zelf gepunnikt tapijtje.’

Annelies wierp haar een vernietigende blik toe. ‘Spot er maar mee. Over sommige dingen kun je beter geen grapjes maken. Het lot is er één van.’ Vermanend stak ze haar vinger op. Sara realiseerde zich dat ze nog steeds op de gang stonden te bakkeleien. Het werd tijd dat ze de hotelkamer binnengingen. Ze duwde de klink naar beneden en de donkerbruine deur opende krakend. Op de voet gevolgd door Annelies betrad ze de somber ogende kamer. Veel grijs- en bruintinten. Er hing een muffe geur. Sara liep meteen door naar de gesloten gordijnen en trok ze met een ferme ruk open. Ze hoestte overdreven toen een wolkje stof de kamer in dwarrelde. Ze streek met haar wijsvinger over de vensterbank.

‘Het kan ermee door, maar mijn moeder maakt beter schoon.’ Ze zette beide ramen open. ‘Even wat frisse lucht.’

Uit macht der gewoonte wilde ze haar schoenen uitschoppen, maar bedacht zich net op tijd dat ze niet haar vertrouwde pumps droeg. Met een moeilijk gezicht keek ze naar de stevige bruine stappers die ze zich door Annelies had laten aansmeren. Gevangenissen voor haar voeten. Ze herinnerde zich de dag dat ze ze had aangeschaft nog meer dan goed. Twee dagen voor de grote reis.

‘Dat meen je niet!’ riep Annelies verbaasd en trok een paar pumps met monsterlijke hakken uit de bagage en tikte met haar wijsvinger op haar voorhoofd. ‘Saar, ben je gestoord of zo? We gaan rondtrekken in Peru.’ Annelies stortte zich verder op de bagage en Sara liet haar begaan. ‘En wat is dit?’ In haar handen bungelde een versleten paar witte All Star-gympen. ‘Waar zijn je wandelschoenen? Aan deze vodjes heb je geen enkele steun. Ik voel de blaren al opkomen als ik ernaar kijk.’

‘Dat zijn mijn wandelschoenen,’ had ze geantwoord. Annelies liep resoluut naar de kledingkast, trok hem open en liet haar blik speurend over het schoenenrek gaan dat onderin stond. ‘Er staat geen plat model tussen. Waar zijn die zwarte Nikes die je nog weleens aanhad met sporten?’

‘Weggegooid, die konden écht niet meer.’

Ze had voor deze vakantie sowieso een hele metamorfose ondergaan. Vijftien strakke mini-jurkjes in alle kleuren, korte rokjes, een enorme beautycase en een föhn hadden het net als de pumps niet tot de eindstreep gehaald.

‘Heb je een ezel ingehuurd om je spullen mee te slepen de komende weken? Besef je wel dat we gaan rondtrekken en dat je zelf verantwoordelijk bent voor je bagage? Jij bent niet eens in staat om al die troep zelf te tillen met dat tengere lijfje van je,’ was het onverbidde lijke commentaar van Annelies geweest.

‘Troep? Eerste levensbehoeften zul je bedoelen,’ had ze nog gesputterd, maar zonder resultaat. In plaats van haar gebruikelijke jurkjes

droeg ze nu een legergroene, afritsbare broek. In de enorme tracking-rugzak aan haar voeten zat nog een exemplaar in camelkleur. *Retepraktisch en onmisbaar*, volgens Annelies. Het zal wel. Ze voelde zich er hoogst ongemakkelijk en vreselijk onaantrekkelijk in. De contouren van haar slanke bovenlijf met stevige borsten waren amper zichtbaar in het degelijke zwarte topje. Op bewonderende blikken richting haar decolleté hoefde ze niet te rekenen de komende weken.

Haar anders zo perfect geföhnde blonde haar zat in een hoge staart gebonden. Moest van Annelies, want die was Chef Vakantie.

‘Die lange slierten voor je ogen zijn echt niet handig.’ Sara streek bezorgd over haar kapsel. Als dat elastiek haar goed verzorgde haar maar niet brak. Annelies was niet gevoelig geweest voor al haar pre’s op het gebied van mode en styling.

‘Het zal die mensen in Machu Picchu echt worst wezen of jij je haar hebt geföhnd en of je eyeliner goed zit. Daarbij denk ik niet dat ze daar op elke hoek een EHBO-post hebben om jouw verzwikte enkels op te lappen als je niet overeind blijft op die flutschoenen. En sorry hoor, maar wie gaat er nu klimmen in zo’n outfit?’ Annelies had een van de ultrakorte rokjes in de lucht gehouden. ‘En die gids maar zeggen: “*Beautiful view, look at this beautiful view...*” als hij achter je loopt. En geloof me, dan heeft hij het niet over de omgeving.’ Vervolgens had ze op haar horloge gekeken met de mededeling: ‘Als we opschieten, gaan we het nog precies redden.’

‘Wat gaan we precies redden?’ had ze gevraagd.

‘Een bezoekje aan een outdoorwinkel om fatsoenlijke kleding, schoei- sel en een grote rugzak voor je aan te schaffen.’

‘Een rugzak?’ had ze geprotesteerd. ‘Daar krijg ik mijn spullen helemaal nooit in.’

‘Laat dat inpakken nou maar aan mij over en dan moet jij eens oplet- ten. Wedden dat je nog ruimte overhebt. Minimalisme is het hele- maal tegenwoordig.’

Toen ook haar laatste sputterpoging mislukte, had Sara zich uiteinde- lijk zuchtend door haar vriendin laten overhalen. ‘Allemaal leuk en aardig, Annelies, al die plannetjes van jou, maar mijn geld is op.’

‘Dan moeten we je moeder maar even lief aankijken.’

‘Die ziet me aankomen. Ik heb al drie keer van haar geleend deze maand.’

‘En een naaisetje, dat moeten we ook kopen.’ Sara had Annelies vragend aangekeken. ‘Een naaisetje?’

‘Ja, om dat gat in je hand te hechten.’

‘Duh, leuk hoor.’ Wat flauw, had ze erachteraan gedacht.

Soms ergerde ze zich mateloos aan de gestructureerde, altijd goed voorbereide en verantwoordelijke Annelies. Maar stiekem was ze ook een beetje jaloers op haar vriendin. Af en toe zou ze willen dat ze een beetje meer van haar karakter had. Met name op de momenten dat haar impulsiviteit haar weer in de problemen bracht. Zoals afgelopen maand toen ze die veel te dure tas had aangeschaft. Zelfbeheersing was nooit haar sterkste punt geweest. Op dat front had ze nog een lange weg te gaan en het was de vraag of ze ooit de eindbestemming zou halen.

‘Ik ga me even opfrissen,’ deed ze Annelies mee, die inmiddels op bed was gaan liggen en het plafond zorgvuldig bestudeerde.

‘Hm,’ was de enige reactie. Sara maakte haar tas open en haalde er een schamel plastic zakje met een oogpotlood, mascara, lippenstift en nagellakje uit. Met permissie van Annelies had ze die wel ingepakt. Stiekem was ze toch wel blij dat haar vriendin zich met het inpakken had bemoeid, want ondanks de voor haar doen summier gevulde rugzak, was het ding nog steeds loodzwaar. De kleine badkamer oogde schoon, constateerde ze tevreden. Geen tandpastaresten, haren of remsporen op het sanitair van de vorige gasten. Uit gewoonte zette ze de kraan aan en liet het water een tijdje stromen. Sinds het drama met de legionellabacterie op de Westfriese Flora waarbij een vriendin van haar moeder was overleden, nam ze liever het zekere voor het onzekere. Wie weet hoe lang die leidingen al niet waren gecontroleerd en schoongemaakt? Nadat het water twee minuten onafgebroken uit de kraan had gestroomd, vormde ze met haar handen een kommetje en waste haar gezicht. De poriën in haar vermoeide huid

trokken samen door de koude plens. Haar nieuwe waterproof mascara was de belofte op de verpakking niet nagekomen, concludeerde ze. Het spul zat tot op haar wangen. Ze sloot snel haar ogen om te voorkomen dat het bijtende goedje erin liep. Op de tast greep ze een handdoek van het daarvoor bestemde rek en verborg haar gezicht erin. Hij was dik en zacht, maar rook een beetje chemisch. Zorgvuldig wreef ze haar gezicht droog. Zwarte mascaravegen bleven achter op de spierwitte stof. Ook op haar gezicht bleven ze hardnekkig zitten. Gelukkig had ze voor vertrek nog een paar pakjes reinigingsdoekjes in haar tas gestopt. Zorgvuldig boende ze haar gezicht schoon en smeerde het in met een verzachtende lotion.

Een hevige vermoeidheid overviel haar. Ze was ook al bijna vierentwintig uur non-stop in touw. Ze keek op haar horloge. Nog drie uur de tijd voordat ze zich beneden in het restaurant moesten melden. Misschien niet gek als ze net als Annelies even in bed kroop. Dan kon ze zich beter daarna opmaken dan nu. Ze huiverde van genoegen toen haar blote voeten de stevige vloerbedekking raakten. Beter dan die koude badkamertegels. Met een resoluut gebaar trok ze het elastiek uit haar haar en woelde er met haar handen doorheen. Met een verlangende zucht plofte ze op de zachte matras. Voor de zekerheid stelde ze de wekker in die op het nachtkastje naast haar bed stond. Vanuit het bed naast haar klonk al een aanstekelijk gesnurk.

3

Luidruchtig geeuwend rekte Sara zich uit. Het brute geluid van de wekker had zojuist een einde aan haar schoonheidsslaapje gemaakt. Ze bracht het ding met een stevige klap tot zwijgen, draaide zich op haar rug en staaarde slaapdrongen naar het plafond. Blijkbaar was ze meteen in slaap gevallen toen haar hoofd het zachte kussen raakte. De reis had haar toch meer uitgeput dan ze dacht. Ze hoorde wat geritsel op het bed naast haar, het snurken verstomde en ging over in een rustige ademhaling. Haar vriendin begon ook te ontwaken.

‘En, gedroomd van bloemetjes en bijtjes?’

Annelies draaide haar hoofd naar Sara en knikte bevestigend. ‘Mag ik niet nog even doordromen?’ Annelies keek haar smekend aan.

‘Nee, wakker worden jij. We moeten zo aantreden in het restaurant, op verzoek van je aanstaande.’ Sara gaf haar vriendin een vette knip-oog.

‘Saar, ik durf niet meer.’

Van de bravoure die Annelies eerder ten toon had gespreid, leek niets meer over.

‘Hoezo durf je niet?’

‘Mijn droom over Wim was zo mooi. Ik ben nog nooit zo gelukkig geweest. Dat kan in de praktijk alleen maar tegenvallen. Wat nou als hij me niet leuk vindt en niet doorheeft dat wij voor elkaar gemaakt zijn?’

‘Waarom zou hij je niet leuk vinden?’

‘Nou, gewoon, daarom niet.’

‘Daarom is geen reden.’

‘Maar kijk nou naar me! Ik voldoe nou niet exact aan de tegenwoordige schoonheidsidealen. Ik heb putjes in mijn benen, mijn kont is te

dik, mijn tietten te klein, om hier nog maar over te zwijgen.’ Gefrustreerd trok ze aan haar warrige, donkerbruine krullenbos.

‘Wat een ellende. Dat er überhaupt nog mensen zijn die met je willen praten,’ Sara keek theatraal haar richting op. ‘En *poor me*, blijk ik ineens met een trol op vakantie te zijn...’

‘Even serieus, Sara. Ik voel me ineens zo onzeker.’

‘Dat is nergens voor nodig. Kijk, om de boel een beetje in evenwicht te houden heeft onze lieve Heer je gezegend met een van de zeven schoonheden.’ Annelies keek haar vragend aan. ‘Kuiltjes in je wangen als je lacht. Het enige wat jij hoeft te doen is de godganse dag een enorme *smile* opzetten naar die Wim en dan komt het helemaal goed.’

‘Denk je dat echt?’

‘*Promise*,’ zwoer Sara met een plechtige ondertoon in haar stem. ‘Die kuiltjes doen al die zelf aangeprete “minpunten” van je in één klap verbleken. Soms, lieve Liesje, overtreft de werkelijkheid je dromen en dat ga jij de komende weken ervaren. Ik durf er wel een glas wijn op in te zetten.’

‘Een glas, waarom geen fles?’

‘Ik speel liever op safe. Risicovolle beleggingen zijn niet echt mijn ding.’ Schaterlachend verdween ze naar de badkamer, terwijl ze nog net een slipper van Annelies kon ontwijken.